

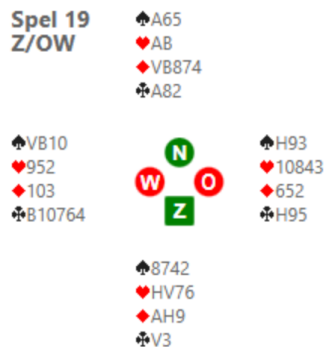
Communicatie

Het leek op het eerste gezicht een tamelijk eenvoudig spelletje en dat was het eigenlijk ook. Spel 19. Het zat aan de goede kant of het zat niet aan de goede kant. Dat had nu eens niet met de goede hand of de verkeerde hand te maken, maar alleen maar met het hoe makkelijk de start -in dit geval schoppen- te vinden was.

Bij ons aan tafel opende zuid 1♣, vanaf een doubleton. Noord bood 1SA, dat in het biedsysteem van noord-zuid manche-forcing is.

Zuid nu 2♦: beide vierkaarten hoog. Noord 3SA en dan mag oost starten. Met open kaarten is schoppenstart de enige start om NZ van 12 slagen af te houden, maar de kans is met dichte kaarten veel te groot dat dat een slag weggeeft. Oost start dus harten, de leider neemt in de hand, speelt klaver naar de vrouw en claimt 12 slagen: 1 schoppen, 4 harten, 5 ruiten en 2 klaveren.

Een typisch gevalletje van in welke hand het spel zit, merk ik na afloop op, want west heeft wel een opgelegde schoppenstart. Dan mag de leider niet meer van slag en komt niet verder dan de 11 slagen waar die mee begon.

Toch bleken de meeste leiders maar 11 slagen te hebben gemaakt. Ook na een start in een rode kleur.

Ik vermoed dat die leiders eerst de rode kleuren hebben uitgespeeld en toen geen communicatie hadden om ♣V en ♣A te maken.

Dan eindigt het als OW goed vasthouden met dit eindspel:

Als noord nu een kleine klaver naar de vrouw speelt, stapt oost op met de heer en speelt schoppen na. De leider verliest dan altijd nog een klaver of een schoppen. Om van het goed zitten van ♣H te profiteren was het dus belangrijk om de communicatie tussen NZ te bewaren door niet eerst de ruiten en harten uit te spelen, maar zoals de leider bij ons aan tafel deed: direct een kleine klaver naar de vrouw.